

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **X. P. N.**, nar. , státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t. č. ZZC B. J., B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2015, č. j. OAM-56/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2015, č. j. OAM-56/LE-BE02-BE02-PS-2015, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2015, č. j. OAM-56/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 27. 7. 2015.

Žalobce předně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Důvodem jeho zajištění je skutečnost, že na území České republiky (dále jen „ČR“) přicestoval nelegálně z Ruské federace, bylo mu dvakrát uloženo správní vyhoštění a je veden v evidenci nežádoucích osob. Proti prvnímu správnímu vyhoštění se bránil soudní cestou (řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno). Na základě druhého správního vyhoštění mu byl vydán výjezdní příkaz platný do 17. 3. 2015. Z důvodu závažného onemocnění dcery nemohl vycestovat a hned následujícího dne 18. 3. 2015 se dostavil na Policii ČR v Praze k prodloužení výjezdního příkazu. Podle žalobce nemůže být jeho jednání spočívající v neoprávněném pobytu považováno za natolik závažné porušení veřejného

pořádku, které by odůvodňovalo zbavení osobní svobody na čtyři měsíce. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. č. j. 5 Azs 17/2013, podle kterého je třeba při aplikaci § 46a zákona o azylu vycházet z definice veřejného pořádku vycházející z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, podle kterého *„Za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je tak třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince s přihlédnutím k jeho celkové životní situaci“*. *“Skutečným aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR.“* Žalovaný zneužil správní uvážení, protože rozhodl o zbavení osobní svobody žalobce pouze na základě nelegálního vstupu a neregálního pobytu. V rozporu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu neposoudil a nezkoumal osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území pro závěr, že zbavení osobní svobody je přiměřené. Žalobce pobývá na území ČR nepřetržitě již od roku 2006. V roce 2010 uzavřel manželství s T. T. T., s níž má dvě dcery. Mladší (patnáctiměsíční) trpí od narození rozštěpem měkkého patra. Kvůli tomuto těžkému zdravotnímu postižení je nucena podstupovat mnohá zdravotní vyšetření a hospitalizace. Momentálně čeká na operaci ušního bubínku. Vzhledem k nepříznivé rodinné situaci se ale operace musí opakovaně odkládat, což je jak pro ni, tak pro celou rodinu velmi psychicky a fyzicky zatěžující. Manželka a dcery tak v současné době potřebují veškerou možnou podporu, protože jsou zcela odkázány na žalobcovu pomoc. Rozhodnutí o zajištění na nejdelší dobu tak nepřiměřeně zasahuje do žalobcova osobního a rodinného života a nepřihlíží k jeho rodinným poměrům.

V druhém žalobním bodu žalobce tvrdí, že žalovaný zneužil správní uvážení také stanovením maximální délky (na 120 dní) povinnosti setrvat v ZZC. Žalovaný jako důvod uvedl, že lze předpokládat, že správní řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bude s vysokou pravděpodobností zastaveno pro nepřipustnost v zákonem stanovené lhůtě 90 dnů, přičemž je žádoucí, aby žalobci, vzhledem k předchozím konotacím jeho neoprávněného pobytu, již nebyl umožněn volný pohyb pro území ČR. Podle žalobce jsou nároky na odůvodnění tím spíše oprávněné, jestliže stanovení doby trvání zajištění podléhá správnímu uvážení, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, ale rovněž další meze vlastní pro výkon veřejné moci v právním státě, jako je zákaz libovůle a diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, respekt principu proporcionality a rovnosti atd. Správní uvážení tak musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby soud mohl přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správní uvážení nebo nepřekročil jeho meze. Zde připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 11. 2014, sp. zn. 7 Azs 193/2014, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Ministerstvo musí rozhodnutí o délce uložené povinnosti odůvodnit, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. Požadavek na odůvodnění délky této povinnosti je možné dovodit i z toho, že se jedná o zásah do osobní svobody jednotlivce a musí být zaručen jeho souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy.“* Podle žalobce tyto nároky napadené rozhodnutí nesplňuje. Správní orgán na jednu stranu tvrdí, že o žádosti o mezinárodní ochranu bude rozhodnuto velmi pravděpodobně do 90 dnů, na stranu druhou ukládá žalobci povinnost setrvat v ZZC 120 dní. Důvody v rozhodnutí uvedené navíc neodůvodňují zajištění na maximální dobu a nevysvětlují, proč nestačí k naplnění účelu zajištění kratší doba. To vše s ohledem na osobní život žalobce. Jsou proto dány důvody pro zrušení rozhodnutí pro zneužití správního uvážení podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a také pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V třetím žalobním bodu žalobce namítá, že stanovení maximální doby povinnosti setrvat v ZZC je v rozporu s čl. 5 odst. 1 a odst. 4 Úmluvy, neboť vylučuje pravidelný soudní přezkum. Odkazuje na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012 26, podle kterého *„Je na místě, aby správní orgány dobu zajištění stanovovaly tak, aby byla v nejvyšší zhruba měsíčních intervalech zajištěna možnost účinného soudního přezkumu, zda jsou splněny podmínky pro trvání zajištění. Tím, že doba bude stanovena takto krátce, budou správní orgány rozhodující ve věcech omezení osobní svobody cizince, a případně soudy v rámci soudního přezkumu, přinuceny se zhruba v měsíčních intervalech zkoumat, podobně jako ve vazebních věcech v trestním řízení, splnění podmínek pro trvání zajištění.“*

Ke kontrole zákonnosti zbavení osobní svobody v ČR dochází primárně v souvislosti s vydáním rozhodnutí o zajištění nebo povinnosti setrvat v ZZC. Proti takovému rozhodnutí je každý cizinec oprávněn podat žalobu, o které musí soud rozhodnout do sedmi dnů. Tím je dosaženo urychlenosti soudního řízení a jeho kompatibility s čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Je sice na uvážení správního orgánu jakou délku povinnosti setrvat v ZZC určí, avšak takové určení musí vždy odpovídat požadavkům vyplývajícím z evropského a mezinárodního práva, včetně požadavku periodicity soudní kontroly. Tak tomu, ale v daném případě není, neboť zajištěním žalobce na 120 dní žalovaný *de facto* určil, že další soudní kontrola zákonnosti zajištění v podstatě již neproběhne. Stanovení délky zajištění způsobem, který periodicitu soudní kontroly nezaručuje či dokonce vylučuje, pak dopadá nejen do procesních práv žalobců, ale také do jejich práv hmotných. Zde žalobce odkázal na závěr Ústavního soudu, podle kterého absence účinného opravného prostředku způsobuje porušení čl. 5 odst. 4 Úmluvy, a dále na náleze ze dne 2. 6. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 29/98, podle kterého (stručně řečeno) z Úmluvy a Listiny základních práv a svobod *„plyne pro zákonodárce povinnost všechny případy zbavení svobody veřejnou mocí postavit pod efektivní kontrolu nezávislého soudního rozhodování.“*

Závěrem žalobce poukazuje na to, že § 46a zákona o azylu neobsahuje žádné alternativy k zásahu do osobní svobody, jak je tomu např. u § 123b zákona o pobytu cizinců. Tato právní úprava není v souladu se zásadou subsidiarity, ani s čl. 5 Úmluvy. Právě proto má řádné odůvodnění rozhodnutí velký význam. Žalobce trvá na tom, že délka zajištění byla stanovena nepřiměřeně dlouhá a odůvodnění bylo nedostatečné. Proto žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Žalobce navrhl vyslechnout jako svědka svoji manželku (připojil její vyjádření ze dne 5. 5. 2015, oddací list, rodné listy dětí a lékařské zprávy).

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil. Žalobce vyjma obecných sdělení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištění správního orgánu, na základě kterých bylo rozhodnuto o jeho povinnosti setrvat v ZZC, vyvracely. Žalovaný rozhodl o uložení povinnosti žalobci, protože lze důvodně předpokládat jeho další pokračující nerespektování právního řádu ČR a pokynů Policie či správních orgánů. Zopakoval, že žalobce přicestoval v roce 2006 ilegálně bez platného cestovního dokladu a víza z území Ruské federace, kde pobýval od roku 2001. Původně chtěl cestovat do Velké Británie, ale pro nedostatek finančních prostředků zůstal v ČR. Bylo mu dvakrát uloženo správní vyhoštění dne 16. 12. 2010 na dva roky a dne 22. 8. 2014 na čtyři roky. Obě rozhodnutí byla potvrzena odvolacím orgánem a žalobce neuspěl ani v řízení před soudy. Přesto ani jedno vyhoštění nerespektoval a z ČR nevycestoval. Je rovněž veden v evidenci nežádoucích osob od 13. 11. 2014 do 31. 12. 2009. Na území ČR má manželku a dcery, které mají pouze povolení k přechodnému pobytu. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl strach z uvěznění, protože v zemi původu by mu byl proveden test na přítomnost návykových látek s pozitivním výsledkem, a

že bude daleko od svých dětí. Z hlediska mezinárodní ochrany jde o důvody zcela irelevantní. Je tedy zjevné, že žalobce pobýval v ČR neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí o povinnosti vycestovat a nevyužil ani možnosti upravit si pobyt podle zákona o pobytu cizinců. Žádost o mezinárodní ochranu je zjevně účelová, protože ani nevysvětlil, proč o mezinárodní ochranu nepožádal kdykoli během svého devítiletého pobytu v ČR. Rovněž uvedl, že z ČR kvůli rodině vycestovat nechce. Propuštění žalobce ze ZZC a vedení řízení o mezinárodní ochraně bez omezení jeho osobní svobody, by mohlo ohrozit veřejný pořádek v důsledku odůvodněného předpokladu, že žalobce bude pokračovat v porušování právního řádu ČR. Volný pohyb nelze žalobci umožnit zejména za situace, kdy není ochoten z území ČR vycestovat a již v minulosti mařil rozhodnutí ukládající mu povinnost vycestovat z území ČR. Podmínky § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu proto byly naplněny. Důvodná je i maximální délka povinnosti žalobce setrvat v ZZC. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy a napadené rozhodnutí také řádně odůvodnil. Závěrem poukázal na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 30. 5. 2013 (C-534/11 M. A.), resp. Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 28/2013 nebo 44 A 31/2013, jejichž závěry jsou aplikovatelné i na daný případ. Dodal, že unijní právo otázku zajištění cizince výslovně neupravuje a je výlučně na členských státech, aby takovou možnost samostatně upravily (rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 26/2015). Žalovaný uzavřel, že na daný případ řádně aplikoval tzv. pojem veřejný pořádek, resp. porušení, tedy takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních pojmů společnosti (viz. čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 204/38/EU nebo usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 4/2010).

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo dne 23. 9. 2009 vydáno první správní vyhoštění z území ČR na dva roky, druhé dne 22. 8. 2014 na dobu čtyř let z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR. Dne 18. 3. 2015 se žalobce osobně dostavil k Policii ČR v Praze s žádostí o vydání výjezdního příkazu. Předložil cestovní pas s vylepeným výjezdním příkazem s platností od 6. 3. do 17. 3. 2015. Rozhodnutím z téhož dne byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců na 30 dnů, neboť bylo zjištěno, že od 18. 3. 2015 maří výkon úředního rozhodnutí a pobývá na území ČR bez víza, ač k tomu není oprávněn. Do protokolu uvedl, že si je vědom správního vyhoštění, v ČR má rodinu (děti a manželku, která má obchod s potravinami), disponuje finančními prostředky, které pokryjí náklady na pobyt v ČR a vycestování, není mu známa překážka, pro kterou nemohl vycestovat; v zemi původu žijí rodiče a bratr. Bylo uzavřeno, že v případě žalobce je zde nebezpečí, že žalobce zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestuje ve stanovené době, neboť jeho jednání demonstruje to, co si myslí o právním pořádku ČR. Za situace, kdy neplní zákonem uložené povinnosti, tedy pobývat na území s vízem, vycestovat z území v době stanovené výjezdním příkazem, neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem uložené. Úmyslně a opakovaně porušuje právní předpisy. Správní orgán je povinen předcházet trestné činnosti a činnosti, která není v souladu se zákonem. K zajištění bylo přistoupeno proto, že žalobce jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy. Mírnější donucovací opatření by nebyla účinná; uložení zvláštního opatření podle §

123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující. Zajištění žalobce je vhodným a přiměřeným opatřením. Existuje reálný předpoklad realizace vyhoštění v době zajištění, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala ve vyhoštění. Žalobce do protokolu rovněž uvedl, že se na území ČR nenacházejí osoby, vůči nimž má vyživovací povinnost a nemá zde závazky, pohledávky ani dluhu.

Výše uvedené skutečnosti převzal žalovaný do odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž dále uvedl, že žalobce do protokolu na Policii ČR dne 18. 3. 2015 uvedl, že s manželkou a dětmi bydlí ve společné domácnosti na adrese v Ř., manželka má obchod s potravinami a platí pobyt. Má dostatek finančních prostředků na pobyt a vycestování. Dne 25. 3. 2015 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a dne 27. 3. 2015 bylo zahájeno řízení ve věci mezinárodní ochrany, o kterou žádá (jak shora uvedeno) z obavy z testu na návykové látky, z umístění v odvykacím táboře a uvěznění a dále proto, že bude daleko od svých dětí. V žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že ČR nebyla cílem jeho cesty, směřoval do Velké Británie, ale neměl dostatek peněz a proto zůstal v ČR.

Žalovaný shrnul, že žalobce opakovaně pobývá v ČR neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí o povinnosti vycestovat z území ČR, žádost o mezinárodní ochranu podal účelově, nevysvětlil, proč o mezinárodní ochranu nepožádal kdykoli během svého devítiletého pobytu. Z ČR vycestovat nehodlá, protože zde má manželku a dvě dcery, se kterými žije ve společné domácnosti a další dceru, se kterou se pravidelně stýká. Propuštění žalobce na svobodu by mohlo ohrozit veřejný pořádek, neboť v jeho případě lze důvodně předpokládat pokračující nerespektování právního řádu a jednotlivých pokynů policie a správních orgánů. Proto je žalovaný přesvědčen, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR. Proto shledal naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Maximální délku povinnosti setrvat v ZZC uložil proto, že správní řízení o žádosti o mezinárodní ochranu bude s vysokou pravděpodobností vyřízeno v zákonem stanovené základní lhůtě 90 dnů, podaná žaloba proti tomuto rozhodnutí má ze zákona odkladný účinek a jmenovaný má ze zákona právo pobývat v ČR po dobu soudního řízení o této žalobě, nicméně s ohledem na obsah žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze předpokládat, že řízení na I. instanci včetně soudního přezkumného řízení budou ukončena v uvedené celkové 120denní lhůtě. Podle žalovaného je tudíž žádoucí, aby žalobci v současné době nebyl umožněn volný pohyb po území ČR, zejména za situace, kdy není ochoten z území ČR vycestovat a již v minulosti mařil rozhodnutí policejních orgánů o jeho povinnosti vycestovat z území ČR.

Krajský soud uvážil o námitkách žalobce následovně.

Žalobce předně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť v něm postrádá vyjádření důvodů výroku o stanovení povinnosti setrvat v ZZC a přiměřenosti přijatého řešení. Podle žalobce absentují v napadeném rozhodnutí také úvahy, jaké konkrétní nebezpečí pro veřejný pořádek by mohl do budoucna představovat.

Soud se z povahy věci musel touto námitkou ve vztahu k hrozbě žalobce pro veřejný pořádek zabývat přednostně, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí vylučuje jeho věcný přezkum. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z napadeného rozhodnutí zjevně plyne, že žalovaný učinil závěr o nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek základě zjištění, že žalobce opakovaně pobývá na území ČR neoprávněně, opakovaně nerespektoval rozhodnutí o povinnosti vycestovat a je veden v evidenci nežádoucích osob. Takto zjištěný skutkový stav vzal žalovaný za podklad svého rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného pak obsahuje odkazy na správná ustanovení právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno, a není nijak vnitřně rozporné. Naopak je vystavěno na logických argumentech a je z něj patrné, jak

žalovaný ve věci uvážil a z jakých důvodů bylo v posuzovaném případě rozhodnuto. Krajský soud se proto neztotožnil s námitkou žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, podle kterého „*narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“.

Soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na neoprávněný pobyt žalobce na území ČR, maření správních vyhoštění, nevycestování z území ČR. Soud již v řadě svých rozhodnutí vyslovil, že sama okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel žalovaný z toho, že žalobce přicestoval do ČR ilegálně v roce 2006, pobývá zde neoprávněně, opakovaně z území ČR nevycestoval a je veden v evidenci nežádoucích osob. Žalovaný proto nabyt přesvědčení, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť u žalobce lze předpokládat pokračující nerespektování právního řádu ČR a pokynů policie či správních orgánů.

Závěry žalovaného hodnotí soud jako zcela postačující pro uložení povinnosti žalobci setrvat v ZZC. Žalobce svým dosavadním chováním nedává žádnou záruku respektu k právnímu řádu ČR (veřejnému pořádku), neboť porušuje pravidla nastavená zákonem o pobytu cizinců. Krajský soud je na základě shora uvedených skutkových okolností a zjištění, jež žalobce ostatně v žalobě ani nezpochybňuje, přesvědčen, že po přistoupení těchto konkrétních skutečností byl dán dostatek důvodů pro uložení povinnosti setrvat v ZZC ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

S ohledem na námitky žalobce soud zdůrazňuje, že institut uložení povinnosti setrvat v ZZC nepředstavuje sankci. Jde o institut preventivní povahy, který má předejít tomu, aby na území ČR mohli volně pobývat cizinci, u nichž existuje důvodná obava, že by mohli ohrozit veřejný pořádek [§ 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu]. Aplikace tohoto institutu tedy vychází z pravděpodobnostních závěrů o nebezpečí pro veřejný pořádek. Pro takový závěr postačuje, pokud je žadatel způsobilý spáchat jednání nebezpečné pro veřejný pořádek, o

čemž svědčí konkrétní zjištění o jeho dosavadním jednání, přičemž z jeho postojů se jeví jako velmi pravděpodobné, že k takovému jednání v bezprostřední budoucnosti přikročí a současně lze s vysokou pravděpodobností vyloučit, že by protiprávnost jednání cizince dodatečně odpadla. Je-li navíc zjištěno, že k závadovému jednání již došlo, resp. bylo již započato, je to s přihlédnutím k dalším okolnostem případu (zejm. k prokázanému záměru cizince v tomto jednání pokračovat) silný argument nasvědčující důvodnosti uložení povinnosti setrvat v ZZC.

V dané věci je zcela nepochybné, že žalobce po ukončení správních a soudních řízení ve stanovených lhůtách z ČR nevycestoval, ač si těchto povinností byl plně vědom, mařil výkon těchto rozhodnutí a nadále pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Dnem 18. 3. 2015 (platnost posledního výjezdního příkazu skončila dne 17. 3. 2015) se ocitl v nelegálním postavení. Byl proto téhož dne, kdy se osobně dostavil k Policii ČR, zajištěn a umístěn v ZZC. Tam učinil dne 25. 3. 2015 prohlášení o mezinárodní ochraně a dne 27. 3. 2015 podal žádost o mezinárodní ochranu. Ve světle právě uvedeného konstatuje soud, že námitky žalobce poukazující na nepřezkoumatelnost a nesprávnost závěru žalovaného, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, není důvodná. Žalovaný tento svůj závěr dostatečně odůvodnil konkrétními okolnostmi popisujícími pobytovou historii žalobce na území ČR, jež plynou ze správního spisu, a které dokládají, že pobyt žalobce byl od počátku vstupu na území ČR (2006) až dosud nelegální. Tyto nepochybně zjištěné skutečnosti ostatně žalobce v žalobě nevyvrací ani nezpochybňuje.

Oproti tomu musí soud konstatovat, že žalovaný při ukládání povinnosti setrvat v ZZC nedostatečně zhodnotil rodinné poměry žalobce, o nichž se žalobce zmiňoval již v řízeních o správních vyhoštěních a také v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 3. 2015. Z obsahu předloženého správního spisu plyne, že Policie ČR v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 22. 8. 2014 posoudila rodinné poměry žalobce. V rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 18. 3. 2015 bylo konstatováno, že rodinné poměry žalobce již byly posouzeny v rámci rozhodování o správním vyhoštění.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice konstatoval existenci rodinných vazeb žalobce na území ČR. Současně však uvedl, že podle jeho názoru ani tyto vazby nezaručují setrvání žalobce na území ČR po dobu řízení o mezinárodní ochraně. Žalovaný k uvedenému závěru dospěl i přesto, že sám konstatuje, že žalobce nehodlá ČR opustit právě proto, že zde má celou svou rodinu. Soud proto konstatuje, že i přesto, že žalobce svým dosavadním jednáním vzbuzuje důvodnou obavu, že bude nadále pokračovat v narušování veřejného pořádku nerespektováním pravomocných rozhodnutí správních orgánů a bude se vyhýbat svému odchodu z území ČR, měl žalovaný zhodnotit všechny zjištěné skutečnosti, včetně těch, jež souvisejí s dostavením se žalobce osobně k Polici ČR a jež se týkají rodinných vazeb žalobce na území ČR.

Jestliže tedy žalovaný shledal existenci rodinného života žalobce na území ČR a věděl o tom, že manželka a děti žalobce mají na území ČR přinejmenším přechodný (podle Policie ČR a žalobce dlouhodobý) pobyt, stejně jako to, že soužití žalobce v manželském svazku, kde jsou dvě nezletilé děti, trvá již od roku 2010, nepostačovalo tyto skutečnosti pouze konstatovat, ale žalovaný měl o nich také náležitě uvážit. Závěr žalovaného, že žalobce ani jeho rodina nejsou na území ČR dlouhodobě a trvale integrováni, není podložen žádnými skutkovými zjištěními. Nepřezkoumatelný je pak závěr žalovaného, že rodinné vazby, které má žalobce na území ČR, nezaručují setrvání žalobce na území ČR. Žalobce totiž výslovně uváděl, že ČR nehodlá opustit právě proto, že zde má rodinu. Žalovaný měl přihlídnout a zhodnotit také to, že žalobce má stálou adresu a že jeho nebezpečí pro veřejný pořádek

povstává pouze z neochoty opustit území ČR, nikoli z činů, jež by zasahovaly do individuálních práv jiných občanů ČR (např. výtržnictví, drobná majetková činnost apod.)

Teprve po řádném posouzení těchto skutečností, jež by se promítlo v úvahách žalovaného, mohl žalovaný vyhodnotit, zda ústavou garantované právo na svobodu a právo na rodinný život v porovnání s porušováním právního řádu ČR ze strany žalobce, neumožňují, aby žalobce zůstal po dobu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany na svobodě a na rozhodnutí o mezinárodní ochraně vyčkal spolu se svou rodinou a pomohl manželce s péčí o nezletilé dcery (mladší z nich má být navíc vážně nemocná), na kterou zůstala v důsledku omezení osobní svobody žalobce sama, stejně jako na hmotné zajištění rodiny. V té době by se celá žalobcova rodina mohla připravit na dobrovolné opuštění území ČR nebo odchod samotného žalobce. Takové vyhodnocení soud v napadeném rozhodnutí postrádá.

Podle soudu pochybil žalovaný také při uložení povinnosti žalobci setrvat v ZZC po maximální dobu 120 dnů. Tento svůj závěr odůvodnil žalovaný tím, že (jak uvedeno shora) řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany potrvá s vysokou pravděpodobností 90 dnů a že případný soudní přezkum bude ukončen v uvedené celkové 120 denní lhůtě. Předně soud na základě poznatků ze své úřední činnosti konstatuje, že doba třiceti dnů, jež by zbývala z celkové doby zajištění žalobce po odečtení 90 dnů, je pro ukončení soudního přezkumu rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zcela nereálná, protože v té době obvykle nemá soud k dispozici ani spisový materiál. Navíc žalovaný považuje žádost žalobce za účelovou, což znamená, že by o ní měl rozhodnout do 30 dnů od podání. Avšak ani tehdy by zbytková lhůta 90 dnů, po kterou má být žalobce zajištěn v ZZC, k ukončení soudního přezkumu, včetně řízení o kasační stížnosti nepostačovala. Navíc podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 - 59, nemůže správní orgán předem spekulovat, zda cizincem bude podán opravný prostředek, resp. žaloba. Soud proto považuje napadené rozhodnutí co do délky uložené povinnosti setrvání v ZZC za nezákonné. Stran podrobnějšího odůvodnění tohoto závěru odkazuje soud na dříve již vydaný rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2015, č. j. 44 A 30/2015 – 16, s jehož závěry a v něm uvedenými důvody se plně ztotožňuje.

Soud proto na základě výše uvedených zjištění zrušil napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], aniž by ve věci nařizoval jednání a prováděl navržené důkazy, neboť aplikované ustanovení s. ř. s. takový postup soudu přímo předpokládá.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. května 2015

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 20. 5. 2015 [§ 49 odst. 11 a § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Alena Léblová